

Αγαπητός, ήρεμος, καλός άνθρωπος (περισσότερα περί αυτού, εδώ : [Για το Γιώργο](#)),

μου

έκανε την τιμή να με καλέσει, για τρίτη συνεχή χρονιά, στα γενέθλιά του. Τα γιόρτασε σε οίνοποιείο, φίλου του, κάπου ανάμεσα Άργους και Νεμέας.

Καθώς δυο non show που λέει και η W.A.D.A., ήταν αρκετή γαϊδουριά από μέρους μου, αποδέχτηκα την πρόσκληση και εμφανίστηκα. Στον μεγάλο, ζεστό και φιλόξενο χώρο, συνγιόρταζε μαζί με άλλες δύο γνωστές του κυρίες και ο καθένας είχε καλέσει το δικό του φιλικό κύκλο. Ήταν ένα ασυνήθιστο κράμα ανθρώπων από την Κάσο, την Κάλυμνο και από ξεριζωμένη πατρίδα. Τον Πόντο. Εξ ίσου περίεργο ήταν, το πώς ταίριαξαν αρμονικά και πως διαχειρίστηκαν με άνεση το χρόνο και τα ακούσματά τους. Κι ήταν πολλά αυτά.

Εν αρχή τα ποντιακά. Ασχετος με τη διάλεκτο (ή μήπως με την γλώσσα;), και όχι ιδιαίτερα γνώστης με το βάθος του πόνου του κατατρεγμένου αυτού λαού, οι κινήσεις του χορού που συνόδευαν τις νότες παρήγαγαν τόσο συναίσθημα που με μπέρδευε. Τόσο, ώστε να μην καταλαβαίνω αν ήταν γλέντι ή μοιρολόι. Αν ήταν χαρά ή πόνος. Κατάφερα να θυμηθώ ότι μου είχε συμβεί άλλη μια φορά.

[Στο παραμεθόριο Πωγώνι.](#)

Συμφιλιώθηκα με τη σύγχυση, σκεπτόμενος πως στον ευρύτερο Ελλαδικό, στον Ελληνόφωνο χώρο, το ένα (κέφι), εμπεριέχεται στο άλλο (μοιρολόι) και τανάπαλιν. Σαν να μην μπορεί να υπάρξει αυτόνομα το ένα, δίχως το άλλο. Νομοτελειακά, θα χωρά το

ένα στο άλλο, εσαεί.
Μετά ήρθαν άλλα.

Όπως η «Ρόζα» από την ουράνια φωνή που γεννήθηκε μέσα στη δύνη του Εμφυλίου στην Αγία Μονή Τρικάλων. Ο [Δημήτρης Μητροπάνος](#), ανέβηκε στο πάλκο της μουσικής στα 18 του, το '66, εγκατέλειψε τον μάταιο κόσμο μας στα 64 του, το '12, μα από το πάλκο της μνήμης δεν θα κατέβει ποτέ και: «πώς σ’
έχει αλλάξει έτσι ο καιρός
»

όπως θα μας λέει, αιώνια, η Ρόζα μέσα από του στίχους του Α. Αλκαίου και τις νότες του Θ. Μικρούτσικου. Περιέργως, δεν την χόρεψε κανείς, παρά μόνον μια από τι εορτάζουσες. Όχι άσχημα. Μα η άποψη ότι τους Ζεϊμπέκικους τους χορεύουν Αρσενικοί και τα Τσιφτετέλια, Θηλυκά με βρίσκει απόλυτα ευθυγραμμισμένο.

Αμέσως μετά ήρθε η «Ευδοκία» και το Ζεϊμπέκικο της, ένα κομμάτι που μόνο εδώ, σε αυτόν τόπο θα μπορούσε να γραφτεί. Που μόνον εδώ, θα το νιώσεις στο σύνολο του. Δεν το χόρεψε κανείς. Ύστατη τιμή στον Αλέξη Δαμιανό, στον Μάνο Λοίζο, στον Γιώργο Κουτούζη, στην Μαρία Βασιλείου μα και στον Λευτέρη Παπαδόπουλο που σοφά αντιλήφθηκε, όταν του ζητήθηκε, ότι δεν χειαζόταν στίχο. Οι νότες της, είχαν στερέψει τα νοήματα κάθε λέξης. Τα είχαν πεί, τα είχαν κάνει όλα, μόνες τους.

Και καθότι σε οιοποιείο, και μάλιστα, με τα λίγα που νομίζω ότι γνωρίζω, εγνωσμένης αξίας, τα ποτήρια δεν στέγνωσαν ποτέ. Ακούγοντας όρθιος, ακίνητος με την πλάτη στον τοίχο τις νότες του Λοίζου, έτσι καθώς σφυροκοπούσαν κάθε τι πεθαμένο μέσα μου, σαν σε μια προσπάθεια ανάστασης, ξεπρόβαλε ποιός ξέρει από πιο μονοπάτι, η ιδέα, πως σε τούτη τη ζωή, σε αυτόν τον τόπο, δεν πας εκεί που θες. Πορεύεσαι προς τα 'κεί που σε θέλουν. Που να ξέρω αν αυτό είναι καλό ή κακό. Βολικό το ακούω κι' αν τέλος πάντων ισχύει, είναι και κάπως ανακουφιστικό.

Κι εκεί που ο σχωρεμένος ο Λοίζος μ' έχει, για όλα όσα δεν έκανα, καρφωμένο, ακινητοποιημένο για τα καλά στον τοίχο, έρχονται οι τούρτες με τα πολλά κεράκια των εορταζόντων και πως πολύ ανακουφιστικά γυρνάει, ώστε από τον Έλληνα συνθέτη που χάθηκε στην πιο παραγωγική ηλικία του, περνά
«ήσυχα κι' απλά»

που θα γράφε κι ο Ρίτσος σε έναν τυφλό Αφροαμερικανό και ...

happy

birthday to you

. Μετά δε, σε κάτι ποπάκια, φίφτυς, σίξτυς και τα ρέστα, χορευτικά και χαρούμενα όλα,

που πολλοί ετίμησαν,
τότε
έφθασαν, θορυβωδώς, οι
KISS

Πως έγινε αυτή η μετάβαση από τα ποντιακά στο I was made to loving you, ούτε κατάλαβα ούτε με ενόχλησε, ενώ το επόμενο σκαλοπάτι ήταν ακόμα πιο χαώδες αφού ανέλαβαν οι ζωντανές Κασιώτικες μουσικές με αρκετό αυτοσχεδιασμό και συμμετοχή των συνδαιτυμόνων να συνεχίσουν την ηχητική παρέλαση, το συγκινησιακό ταξίδι.

Κι' ενώ οι νότες συνέχιζαν, έξω η νύχτα είχε έρθει μαζί με το κρύο. Το σπίτι ήταν κάτι λιγότερο από 150 χλμ μακριά και η συναισθηματική δεξαμενή δεν χωρούσε τίποτα άλλο πιά.

Χρόνια πολλά και ευχαριστώ Γιώργο, χρόνια πολλά Ελένη, χρόνια πολλά Σοφία.